

51è
**CERTÀMEN
BIENNAL
D'ART DE
POLLENÇA**
2017

EL BATLE EL ALCALDE

Ajuntament de Pollença

El Certamen d'Arts (Plàstiques) de Pollença compleix la seva 51a edició i des d'ara serà una biennal. Com a batle vull mostrar la meva complaença en el fet que Pollença inaugurarà, el 1962, una acció artística de prestigi, que significarà, posteriorment, el naixement del museu municipal.

La implicació pollencina en el món de la cultura és innegable: el Festival de Pollença, tot tipus d'activitats de cultura popular, el compromís amb la llengua i, especialment, amb les arts plàstiques, és notable des de fa més d'un segle. Un dels motius pel qual el municipi és conegut és la participació clara i constant en la cultura mallorquina i ha estat l'obra de múltiples artistes i de persones implicades en aquest àmbit.

Han passat per Pollença multitud d'artistes, molts d'ells de gran renom. D'altres continuen coneixent Pollença gràcies al Certamen i ens envien les seves obres originals, fruit d'un esperit creatiu i d'una gran dedicació. En definitiva, d'aquest encert en podem gaudir al Museu durant quasi tres mesos. Aprofitem l'avinentesa i no deixem passar l'oportunitat.

És clar, també, que des d'ara mateix dues d'aquestes obres ja formen part del fons del Museu, tot ampliant la nostra interessant col·lecció d'art contemporani.

L'exposició que s'inaugura és el resultat de la selecció feta pel jurat de les obres presentades a l'actual edició. Un apreciable resum de l'art del segle XXI.

Moltes gràcies als membres del jurat format per les senyores Maria Magdalena Brotons (UIB), Gudi Moragues (ACCAIB) i Antònia Maria Perelló (MACBA), i del senyor Francisco Copado (Fundació Pilar i Joan Miró), que han sabut valorar el millor del que s'ha presentat. Gràcies de tot cor a tots els artistes que hi han pres part i que els guanyadors rebin la felicitació del poble de Pollença.

Només queda convidar els pollencins i les pollencines a visitar aquesta exposició i a gaudir-ne completament.

Pollença, Juliol de 2017

El Certamen de Artes (Plásticas) de Pollença cumple su 51ª edición y desde ahora será una bienal. Como alcalde quisiera mostrar mi satisfacción en el hecho de que Pollença inaugurase, en 1962, una acción artística de prestigio, que significará, posteriormente, el nacimiento del museo municipal.

La implicación pollensa en el mundo de la cultura es innegable: el Festival de Pollença, todo tipo de actividades de cultura popular, el compromiso con la lengua y, especialmente, con las artes plásticas, es notable desde hace más de un siglo. Uno de los motivos por los que es conocido el municipio es la participación clara y constante en la cultura mallorquina y ha sido la obra de múltiples artistas y de personas implicadas en este ámbito.

Han pasado por Pollença multitud de artistas, muchos de ellos de gran prestigio. Otros continúan conociendo Pollença gracias al Certamen y nos envían sus obras originales, fruto de un espíritu creativo y de una gran dedicación. En definitiva, podemos disfrutar de este acierto en el Museo durante casi tres meses. Aprovechemos esa oportunidad y no dejemos pasar esta ocasión.

Desde este mismo momento dos de estas obras forman parte ya del fondo del Museo, ampliando nuestra interesante colección de arte contemporáneo.

La exposición que se inaugura es el resultado de la selección hecha por el jurado de las obras presentadas en la actual edición. Un apreciable resumen del arte del siglo XXI.

Muchas gracias a los miembros del jurado formado por las señoras María Magdalena Brotons (UIB), Gudi Moragues (ACCAIB) y Antonia María Perelló (MACBA), y del señor Francisco Copado (Fundación Pilar y Joan Miró), que han sabido valorar lo más destacado de las obras presentadas. Gracias de todo corazón a todos los artistas que han participado en nuestro certamen y que los ganadores reciban la felicitación del pueblo de Pollença.

Quiero invitar a los pollensines y a las pollensinas a visitar esta exposición y a disfrutar de ella completamente.

Pollença, Julio de 2017

ELS DIRECTORS

LOS DIRECTORES

MUSEU DE
POLLença

AINA AGUILÓ I ANDREU AGUILÓ
CODIRECTORS DEL MUSEU DE POLLença

El Certamen Internacional d'Arts Plàstiques de Pollença complí la seva 50a edició l'any 2015. Una etapa de mig segle es tancà i en aquell moment començà una nova fase. El passat 26 de febrer l'Ajuntament de Pollença aprovà, per unanimitat, la proposta del regidor delegat del Museu de convertir el Certamen Internacional d'Arts Plàstiques en biennal.

Hi ha tota una sèrie de certàmens importants que es fan arreu del món que són bienals, com ara els de Berlin, Venècia, Xangai, Florència, Kassel o Buenos Aires. A l'Estat espanyol el més antic és la Biennal d'Art Contemporani de Sant Cugat del Vallès (Barcelona) que va néixer l'any 1977. D'altres reconeguts són: la Biennal de Madrid – Fundació ONCE, Saragossa, A Coruña o Sevilla.

La idea de convertir aquest certamen en biennal la teníem des de 2014, però abans de proposar-la a l'Ajuntament es consultà amb artistes i també amb membres de jurats d'altres edicions.

Amb dos anys en lloc d'un, els artistes disposen de més temps per pensar i executar una bona idea i presentar el millor de la seva creació. El que es pretén és estimular els participants i evitar repeticions dels treballs lliurats en edicions anteriors. D'aquesta manera la direcció segueix molt implicada amb el Certamen que és fruit d'un fet diferencial del Museu i de la vila de Pollença.

Tenim, doncs, el goig de presentar-vos el catàleg de l'exposició de la 51a edició del Certamen Biennal d'Art de Pollença, com a primer catàleg de la nova etapa.

En aquesta edició hi han participat 170 artistes, als quals, des d'aquí, donam les gràcies per la participació i per la qualitat de les peces presentades. Alguns d'ells han proposat dues obres, d'altres només una. Entre totes, tretze obres han estat seleccionades per formar part d'aquest catàleg i de l'exposició.

El grau d'internacionalització és superior al de la passada edició: 123 espanyols i 47 estrangers, aquests darrers procedents de països com l'Argentina (13) Alemanya (7), Mèxic (4), Colòmbia, (4), Polònia (3), Anglaterra, Bèlgica, Brasil, Bulgària, Cuba, França, Índia, Itàlia, Portugal, Perú, Suïssa, USA, Xina i Xile.

Res no seria possible sense els artistes i els membres del jurat, a qui agrairíem les aportacions que faciliten, la tasca, la complicitat i la magnífica entesa.

Com sempre, agrairíem als muntadors de la brigada l'ajuda en totes les exposicions.

Desitjam que gaudiu tots de les obres exposades, que representen el batec d'un col·lectiu que s'afanya diàriament per fer-se escoltar en una societat que viu d'esquena a l'alè dels artistes.

Pollença, estiu de 2017

El Certamen Internacional de Artes Plásticas de Pollença cumplió su 50ª edición en el año 2015. Una etapa de medio siglo se cerró y en aquel momento comenzó una nueva fase. El pasado 26 de febrero el Ayuntamiento de Pollença aprobó, por unanimidad, la propuesta del regidor delegado del Museo de convertir el Certamen Internacional de Artes Plásticas en bienal.

Existen toda una serie de certámenes importantes por todo el mundo que son bienales, como los de Berlín, Venecia, Shanghái, Florencia, Kassel o Buenos Aires. En el Estado español el más antiguo es la Bienal de Arte Contemporáneo de Sant Cugat del Vallès (Barcelona) que nació en 1977. Otros certámenes reconocidos son: la Bienal de Madrid – Fundación ONCE, Zaragoza, A Coruña o Sevilla.

Teníamos la idea de convertir este certamen en bienal desde 2014, pero antes de proponerla al Ayuntamiento se consultó con artistas y también con miembros de jurados de anteriores ediciones.

Con dos años los artistas disponen de más tiempo para pensar y ejecutar una buena idea y presentar lo mejor de su creación. Lo que se pretende es estimular a los participantes y evitar repeticiones de los trabajos entregados en ediciones anteriores. De esta manera la dirección sigue muy implicada con el Certamen, que es fruto de un hecho diferencial del Museo y de la villa de Pollença.

Tenemos, pues, el placer de presentarles el catálogo de la exposición de la 51ª edición del Certamen Bienal de Arte de Pollença, como primer catálogo de la nueva etapa.

En esta edición han participado 170 artistas, a los que, desde aquí, damos las gracias por la participación y por la calidad de las piezas presentadas. Algunos de ellos han propuesto dos obras, otros sólo una. Entre todas, trece obras han sido seleccionadas para formar parte de este catálogo y de la exposición.

El grado de internacionalización es superior al de la pasada edición: 123 españoles y 47 extranjeros, estos últimos procedentes de países como Argentina (13) Alemania (7), México (4), Colombia, (4), Polonia (3), Inglaterra, Bélgica, Brasil, Bulgaria, Cuba, Francia, India, Italia, Portugal, Perú, Suiza, USA, China y Chile.

Nada sería posible sin los artistas y los miembros del jurado, a quienes agradecemos las aportaciones que facilitan, el trabajo, la complicitad y la magnífica colaboración.

Como siempre, agradecemos a los montadores de la brigada la ayuda en todas las exposiciones.

Deseamos que disfruten de las obras expuestas ya que representan el latido de un colectivo que se afana diariamente para hacerse escuchar en una sociedad que vive de espaldas al aliento de los artistas.

Pollença, verano de 2017

EL JURAT EL JURADO

PRESIDENT

MIQUEL ÀNGEL SUREDA MASSANET

Regidor del museu

MEMBRES

MARIA MAGDALENA BROTONS CAPÓ

Doctora en Història de l'Art i professora a la UIB

SR. FRANCISCO COPADO CARRALERO

Director de la Fundació Pilar i Joan Miró

GUDI MORAGUES JAULIN DU SEUTRE

*Critica d'art i presidenta de l'ACCAIB
Associació de Crítics i Comissaris d'Art de les Illes Balears*

ANTÒNIA MARIA PERELLÓ FERRER

Doctora en Història de l'Art i Cap de la Col·lecció del MACBA

SECRETARIS

AINA AGUILÓ BENNÀSSAR ANDREU AGUILÓ DÍAZ

Codirectors del Museu de Pollença

AGRAIMENTS

DISSENY

STAY CREATIVE®

IMPREMTA

AMADIP ESMENT

EXEMPLE

NOM EXEMPLE

EXEMPLE

NOM EXEMPLE

EXEMPLE

NOM EXEMPLE

EL BATLE	3
ELS DIRECTORS	5
EL JURAT	7

VICTORIA MALDONADO	10
DAVID LATORRE	12
ESTER GANDÍA	14
PEPE CAÑABATE	16
ALONSO Y MARFUL	18
ASTRID COLOMAR	20
EDURNE MARTÍNEZ ARROYO	22
ESTHER OLONDRIZ	24
MIKEL OKIÑENA	26
MIQUEL ÀNGEL LLONOVOY	28
MIQUEL PLANAS	30
OLIMPIA VELASCO	32
TONI FONT	34

CURRÍCULUMS

36

1er premi

VICTORIA MALDONADO

CAÍDA N°124, N°143 I N° 193 , 2016

VESTIGI I IMPOTÈNCIA

A vegades ensopèg amb textos que semblen esser just allà, esperant que els trobi. D'altres em resulten insubstancials en un primer moment i crec que el temps i la maduresa els va magnetitzant. No sabria justificar molt bé aquesta sensació d'empatia detonadora que sents en aquesta "trobada fortuita", la podria resumir en: Fotre, està parlant de mi! I el text és de fa més de 60 anys!

Em passà fa relativament poc amb el fragment d'un text de Paul-Henry Chombart de Lauwe. En el seu llibre *París y la aglomeración parisina*, Chombart estudia durant un any els trajectes efectuats per una jove habitant de la capital francesa. Els seus recorreguts conformen un triangle de dimensions reduïdes, "sense escapada": els vèrtexs corresponen a la seva escola, el seu domicili i el del seu professor de piano. Quan llegesc aquest fragment sent una connexió afectiva amb l'al-lota de París i, d'una forma obsessiva, inicia una dissecció de la meva rutina.

Durant un període de cent cinc dies represento el meu perímetre personal sobre una planxa de fang negre. Salvant alguna variació, el meu dia a dia conforma un polígon irregular.

Resulta un poc frustrant pensar en la impossibilitat de deixar una empremta física del meu transcorrer vital si no és a través de l'art. De ca nostra a l'estudi, de l'estudi a la facultat, de la facultat a la casa. Per molt que repeteixi l'itinerari mai no en deixaré vestigi. Però consola, també, tenir un cau—així anomen, no sé per què, el meu estudi—on poder dur a terme una deriva emocional, una escapatoria.

Es més, en el procés de traslladar la meva rutina al fang, i d'una forma simultània, vaig acumulant les deixalles—és a dir, el negatiu dels meus trajectes—per anar-los tirant a terra una i una altra vegada, a cent noranta centímetres de caiguda—dels meus braços estesos fins a terra—. En certa manera són aquestes "manies" inconscients que es van adquirint amb el pas del temps i que, d'alguna forma, es converteixen en un *modus operandi*.

Una taula de restes de fang sec accompanya una filera d'aquestes rajoles de perfils irregulars marcats pels meus recorreguts. Restes que s'assemblen a un petit paisatge rocós "fortuit".

En aquests moments en els qual l'atzar em copeja per fer-me veure, som conscient del fet que aquest panorama, acumulació de deixalles o fems d'estudi, representa aquelles zones que no formen part de la meva rutina, llocs que mai no transit i que queden al marge de la meva quotidianitat, que es transformen en paisatges utòpics de temps fora del meu. Un paisatge rocós que està en constant mutació.

+ 6 línies

VESTIGIO E IMPOTENCIA

A veces tropiezo con textos que parecen estar justo ahí, esperando a que los encuentre. Otros me resultan insustanciales en un primer momento y creo que el tiempo y la madurez los va magnetizando. No sabría justificar muy bien esa sensación de empatía detonadora que sientes en ese "encuentro fortuito", la podría resumir en: ¡Joder, está hablando de mí!... ¡Y el texto es de hace más de 60 años!

Me pasó, hace relativamente poco, con un fragmento de un texto de Paul-Henry Chombart de Lauwe. En su libro *París y la aglomeración parisina*, Chombart estudia durante un año los trayectos realizados por una joven habitante de la capital francesa. Sus recorridos conforman un triángulo de dimensiones reducidas, "sin escape": los vértices corresponden a su escuela, su domicilio y el de su profesor de piano. Cuando leo este fragmento siento una conexión afectiva con la chica de París y, de una forma obsesiva, inicio una disección de mi rutina.

Durante un periodo de ciento cinco días represento mi perímetro personal sobre una plancha de barro negro. Salvando alguna variación, mi día a día conforma un polígono irregular.

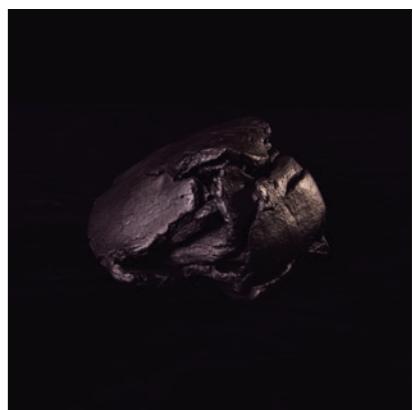
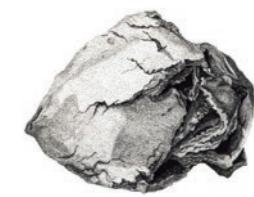
Resulta un poco frustrante pensar en la imposibilidad de dejar una huella física de mi transcurrir vital si no es a través del arte. De mi casa al estudio, del estudio a la facultad, de la facultad a la casa. Por mucho que repita el itinerario jamás dejaré vestigio. Pero consuela, también, tener un zulo—así llamo, no sé por qué, a mi estudio—donde poder realizar una deriva emocional, una escapatoria.

Es más, en el proceso de trasladar mi rutina al barro, y de una forma simultánea, voy acumulando los desechos—esto es, el negativo de mis trayectos—para irlos arrojando al suelo una y otra vez, a ciento noventa centímetros de caída—de mis brazos extendidos al suelo—. En cierto modo, son esas "manías" inconscientes que se van adquiriendo con el paso del tiempo y que, de alguna forma, se convierten en un *modus operandi*.

Una mesa de restos de barro seco acompaña a una hilera de esos azulejos de perfiles irregulares marcados por mis recorridos. Restos que se asemejan a un pequeño paisaje rocoso "fortuito". En esos momentos en los que el azar me golpea para hacerme ver, soy consciente de que ese panorama, acumulación de desechos o basura de estudio, representa aquellas zonas que no forman parte de mi rutina, lugares que nunca transito y quedan al margen de mi cotidianidad, transformándose en paisajes utópicos de tiempos fuera del mío. Un paisaje rocoso que está en constante mutación.

+ 6 línies

Obra
Tinta sobre paper
41 x 29,7 cm (cada obra)

2on premi

DAVID LATORRE

RETRATAR EL PASO DEL TIEMPO, 2016

Hi ha una certa pervivència de la idea romàntica de ruïna quan els artistes contemporanis fixen la seva atenció en llocs decadents que paulatinament han passat de ser edificis a ser enderrocs, i on la bellesa del que fou és evident.

El treball de David Latorre té molt d'això. El fotògraf, a més, carrega de connotacions biològiques la pròpia arquitectura i la posa en relació amb el cos i amb la indumentària. La seva idea parteix del fet que l'ésser humà és, en origen, pell (justament el major òrgan del cos), que necessita la vestimenta per definir-se com a ésser social, i que l'arquitectura i la ciutat li proporcionen un context concret on Ser.

A les seves fotografies, fetes a l'antic quarter de La Merced, l'empremta humana, tot i que absent, és palpable. L'abandonament, i el seu silenci terrible, es converteix en aquesta sèrie en metafores visuals de la ruïna.

Em referesc al que té de romàntic aquest plantejament, perquè certament darrera hi ha alguns conceptes com la mort, sempre present en aquest pas inexorable del temps i que, d'alguna manera, funciona a les fotografies com un *memento mori*.

En *El temps en ruïnes*, l'antropòleg francès Marc Augé planteja que contemplar les ruïnes no és tant viatjar en la Història, com viure i experimentar el temps en el seu estat pur, quan ja ha passat, quan està passant, quan el que era ja no és. El seu gran argument és que és pròpiament la ruïna la que millor defineix "la vida" a les ciutats, tan apurades per la construcció present; tant és així que moltes de les noves arquitectures ja són ruïnes des que neixen.

Latorre mostra en les seves fotografies que hi ha aquesta relació intrínseca entre el que és humà i el que és arquitectònic: experimentar el temps en allò que és corporal i en allò que és material, en els edificis.

L'artista parla de com s'aprecien a la pell els canvis progressius a través d'arrugues, talls o esquinçaments, i estableix un paralelisme visual i simbòlic amb els espais que fotografia, on teulades que s'han esbucat, cruis i esfondraments converteixen l'edifici en un lloc carregat d'història. Aquesta és una història pròpia, sense majúscules, autorreferencial, que parla del temps passat en primera persona.

Fotografia
125 x 125 cm

Hay cierta remanencia de la idea romántica de ruina cuando los artistas contemporáneos fijan su atención en lugares decadentes, que paulatinamente han pasado de ser edificios a ser escombros, y donde la belleza de lo que fue es evidente.

El trabajo de David Latorre tiene mucho de esto. El fotógrafo, además, carga de connotaciones biológicas a la propia arquitectura, poniéndola en relación con el cuerpo y con la indumentaria. Su idea parte de que el ser humano es, en origen, piel (justamente el mayor órgano del cuerpo), que necesita la vestimenta para definirse como ser social, y que la arquitectura y la ciudad le proporcionan un contexto concreto donde Ser.

En sus fotografías, tomadas en el antiguo Acuartelamiento La Merced, la huella humana, aunque ausente, es palpable. El abandono, y su terrible silencio, se convierten en esta serie en metáforas visuales de la ruina.

Me refiero a lo romántico de este planteamiento porque ciertamente hay detrás algunos conceptos como la muerte, siempre presente en ese paso inexorable del tiempo, y que de alguna manera funciona en las fotografías como un *memento mori*.

En *El tiempo en ruinas*, el antropólogo francés Marc Augé plantea que contemplar las ruinas no es tanto viajar en la Historia, sino vivir y experimentar el tiempo en su estado puro, cuando ya ha pasado, cuando está pasando, cuando lo que era ya no es. Su gran argumento es que es propiamente la ruina la que mejor define "la vida" en las ciudades, tan apuradas por la construcción presente; tanto es así, que muchas de las nuevas arquitecturas ya son ruinas desde que nacen.

Latorre muestra en sus fotografías que hay esa intrínseca relación entre lo humano y lo arquitectónico: experimentar el tiempo en lo corporal y en lo material, en los edificios.

El artista habla de cómo en la piel se aprecian los cambios progresivos a través de arrugas, cortes o desgarraduras, y establece un paralelismo visual y simbólico con los espacios que fotografía, donde tejados que se han derrumbado, grietas y desplomes convierten al edificio en un lugar cargado de historia. Es esta una historia propia, sin mayúsculas, autorreferencial, que habla del tiempo pasado en primera persona.

Menció honorífica

ESTER GANDÍA

PLOMO, 2017

Instal·lació
Vídeo-projecció sobre manta isotèrmica,
ventilador i dues mantes isotèrmiques
Mides variables. Durada 1h 26min

A Mèxic la violència del crim organitzat vinculat al narcotrafic causa sis de cada deu homicidis, amb una tendència a l'alça. Des de 2006, 22.000 persones han mort de forma violenta. Moltes de les personnes assassinades són joves sicaris a qui arriben les bales d'altres narcotraficants o de les forces federals, però també cal tenir en compte que de cada dia és més llarga la llista de víctimes innocents.

Plom es configura mitjançant la projecció d'un cùmul de centenars de titulars que narren la troballa de cossos executats o cadàvers abandonats en espais públics de Mèxic, dades extrems de la pàgina *Menos días aquí*, plataforma en la qual es comptabilitzen diàriament els morts per violència social a Mèxic en base a la informació recollida en diversos periòdics de tirada nacional.

Un ventilador en moviment agita d'una banda a l'altra dues mantes isotèrmiques suspeses del sostre, i es produeix un so vibrant en sacsejar el paper cap a una i altra banda que convida i alhora repel·leix l'espectador a aproximarse i allunyar-se de la peça. La imatge recorda sonorament i visual la mar, i insinua a través de la poètica dels materials el flux continu i cíclic de la problemàtica abordada.

Per un altre costat, una manta isotèrmica masegada actua de pantalla de projecció, element altament significatiu atès que està vinculat amb l'acte de cobrir un cadàver. La projecció sobre aquest material fa que el text sigui difús, fet que instiga l'espectador a aproximarse per llegir; es produeix en aquest punt un mapping sobre la part posterior del seu cos.

El contingut del vídeo obedeix a una selecció aleatòria de titulars publicats durant els anys 2016/17 a Mèxic, i és només una petita mostra del que hi ha més enllà de l'entramat sociopolític que suposa el narcotrafic.

En México la violencia del crimen organizado vinculado al narcotráfico causa seis de cada diez homicidios, existiendo una tendencia al alza. Desde 2006, 22.000 personas han muerto de forma violenta. Muchos de los asesinados son jóvenes sicarios alcanzados por las balas de otros narcotraficantes o de las fuerzas federales, pero también es cada día más larga la lista de víctimas inocentes.

Plomo se configura mediante la proyección de un cúmulo de centenares de titulares que narran el hallazgo de cuerpos ejecutados o cadáveres abandonados en espacios públicos de México, datos extraídos de la página *Menos días aquí*, plataforma donde se contabilizan diariamente los muertos por violencia social en México en base a la información recabada en diversos periódicos de tirada nacional.

Un ventilador en movimiento agita de un lado a otro dos mantas térmicas colgadas del techo, produciendo un sonido vibrante al zarandear el papel de un lado a otro que invita y repele al mismo tiempo al espectador a aproximarse y alejarse de la pieza. La imagen recuerda sonora y visualmente al mar, insinuado a través de la poética de los materiales el flujo continuo y cíclico de la problemática abordada.

Por otro lado, una manta térmica magullada actúa como pantalla de proyección, elemento altamente significativo al estar vinculado con el acto de cubrir un cadáver. La proyección sobre este material hace que el texto sea difuso, instigando al espectador a aproximarse para leer, produciéndose en este punto un mapping sobre la parte posterior de su cuerpo.

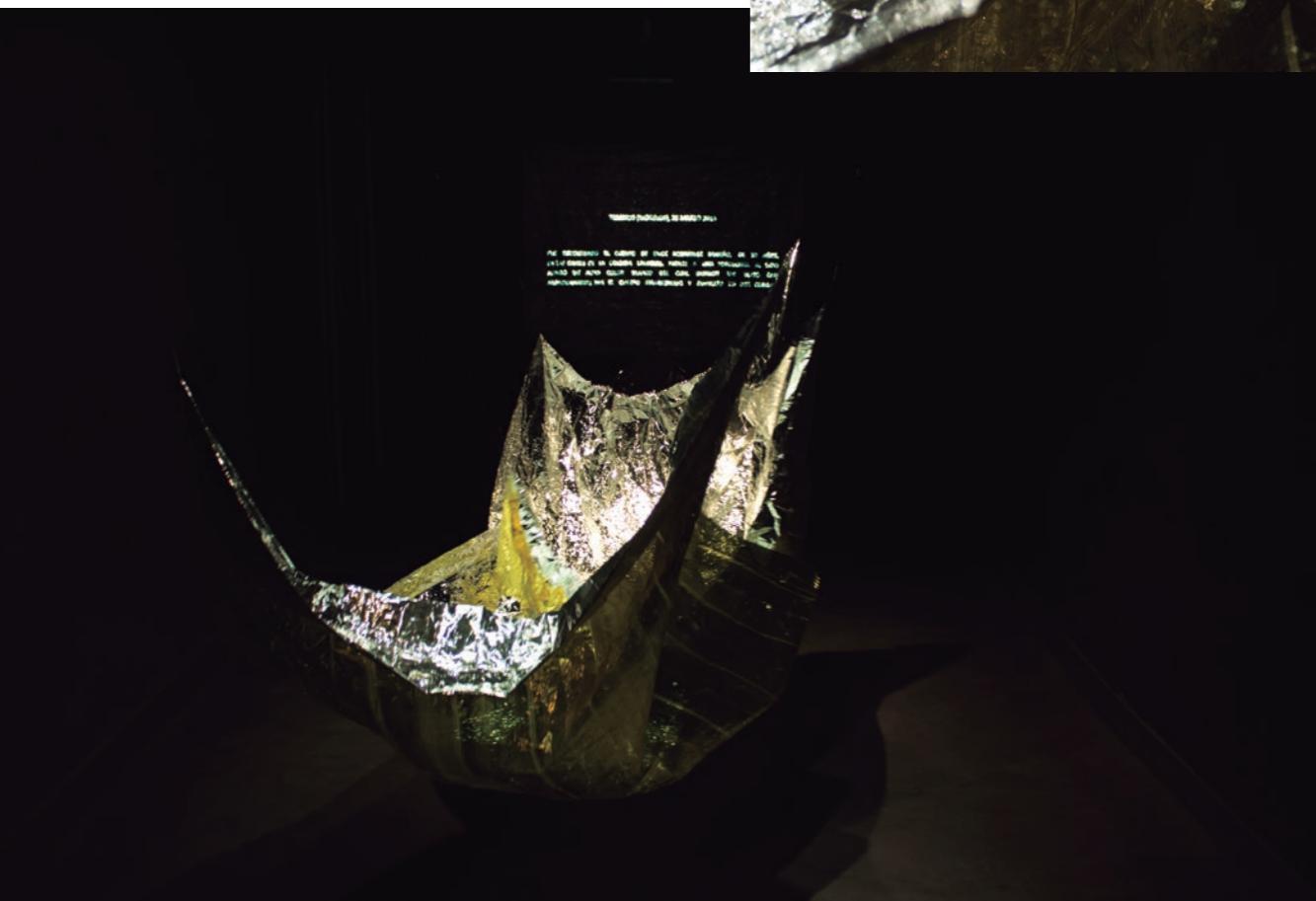
El contenido del video obedece a una selección aleatoria de titulares publicados durante los años 2016/17 en México, siendo sólo una pequeña muestra de lo que subyace bajo el entramado socio-político que supone el narcotráfico.

ACAPULCO (GUERRERO), 27 ABRIL 2015

NO DÍAS SIN FLORES, DISPAROS EN LA

ANGOSTA

26 AÑOS, FUE
EZA.

Menció honorífica

PEPE CAÑABATE

BEACHUS, 2016

Fotografia

Analògica amb càmera estenopeica,
4x5 film escanejada impressió inkjet.
80 x 107 cm

La imatge *Beachus_01* forma part de la sèrie “Beachus” que vaig començar a elaborar l'estiu del 2016. El tema d'aquesta sèrie és el turisme i el seu entorn a les zones de platja.

La faig amb una càmera de 35 mm i pel·lícula d'alta sensibilitat atès que gran part d'aquesta sèrie està feta amb un estenop, tot i que també utilitz objectius de distinques focals.

Quan feia les fotos tot passejant per la platja, sempre em fixava en aquesta porteria d'acer sobre l'arena, no podia evitar mirar-la cada vegada que passava, la veia com una escultura minimalista en el desert, encara que gairebé sempre hi solia haver gent que jugava amb la pilota. Però jo la seguia imaginant com un objecte fred d'acer, de forma minimalist, sobre una superfície càlida com l'arena. La veia aïllada, sense gent.

Per això vaig anar a fer la foto un horabaixa, quan el sol ja no encalenteix i la gent abandona la platja, i en comptes d'usar la càmera de 35 mm vaig optar per usar una estenopeica de plaques (pel·lícula 9 x 12 - 100 asa), no volia que fos una imatge amb molta definició; també vaig utilitzar un filtre de densitat neutra per tal que l'exposició duràs alguns minuts i, per suposat, un trípode; d'aquesta manera vaig aconseguir que en el cas que passés gent (tal i com ocorregué) no quedas impressionada a la pel·lícula.

La imagen *Beachus_01* forma parte de la serie “Beachus” que empecé a realizar en el verano del 2016. El tema de dicha serie es el turismo y su entorno en las zonas de playa.

La realicé con una cámara de 35 mm y película de alta sensibilidad, debido a que gran parte de dicha serie está realizada con un estenopo, aunque también utilizo objetivos de distintas focales.

Cuando realizaba las fotos paseando por la playa siempre me fijaba en esa portería de acero sobre la arena, cada vez que pasaba no podía evitar el hecho de mirarla, la veía como una escultura minimalista en el desierto..., aunque mayoritariamente solía haber gente jugando con la pelota. Pero yo me la seguía imaginando como un objeto frío de acero, de forma minimalist, sobre una superficie cálida como la arena. La veía aislada, sin gente.

Por eso un día al atardecer, cuando el sol ya no calienta y la gente abandona la playa, fui a hacer la foto, para ello en vez usar la cámara de 35 mm opté por usar una estenopeica de placas (película 9x12 - 100 asa), no quería que fuese una imagen con mucha definición; también usé un filtro de densidad neutra para que la exposición durase varios minutos y, por supuesto, un trípode, consiguiendo de esa manera que en el caso de que pasase gente (tal y como ocurrió) no quedasen impresionados en la película.

ALONSO Y MARFUL

MEDITACIÓN #127 EL CEMENTERIO MARINO, 2017

Non, non!... Debout! Dans l'ère successive!
Brisez, mon corps, cette forme pensive!
Buvez, mon sein, la naissance du vent!
Une fraîcheur, de la mer exhalée,
Me rend mon âme... O puissance salée!
Courons à l'onde en rejaillir vivant.

Paul Valéry, Le cimetière marin

Meditació #127 El cementeri marí és una obra destinada a recordar-nos l'epopeia silenciosa dels milers d'immigrants i refugiats que perdren la seva vida en el Mediterrani, la major fossa comuna del món i de tots els temps. El nombre d'immigrants morts en les seves temptatives d'arribar a les costes europees creix cada any, tot posant de manifest les tragèdies personals que s'oculten rere l'aparent fredor de les estadístiques.

El 2016 acabà amb un rècord vergonyós: el de ser l'any amb més morts en el Mediterrani: 5.000. 5.000 morts. Aquesta és la xifra. Se suma a aquesta dada el rècord històric en xifres de refugiats i desplaçats des de la Segona Guerra Mundial: 65,3 milions.

Meditació #127 El cementeri marí ret homenatge a aquests peixos abissals el nom dels quals no sap ningú.

Escultura
3 troncs recollits a la vorera del Mediterrani
amortallats amb tela de cotó
(troncs, tela, pintura, cera).
150 x 100 x 35 cm aprox.

Meditación #127 El cementerio marino es una obra destinada a recordarnos la epopeya silenciosa de los miles de migrantes y refugiados que pierden su vida en el Mediterráneo, la mayor fosa común del mundo y de todos los tiempos. El número de migrantes muertos en sus tentativas de alcanzar las costas europeas crece cada año, poniendo de manifiesto las tragedias personales que se ocultan tras la aparente frialdad de las estadísticas.

2016 llegó a su fin con un récord bochornoso: el de ser el año con más muertos en el Mediterráneo: 5000. 5000 muertos. Esa es la cifra. A este dato se suma el récord histórico en cifra de refugiados y desplazados desde la segunda Guerra Mundial: 65,3 millones.

Meditación #127 El cementerio marino rinde homenaje a esos peces abisales cuyo nombre nadie sabe.

ASTRID COLOMAR

ILLA. RUNES I NÚVOLS, 2017

“Meryon: el mar de edificios, la ruina, las nubes:
Majestad y fragilidad de París.”

(Aquesta és una cita de Walter Benjamin que pertany al seu recull de reflexions sobre Baudelaire i el seu poemari Les flors del Mal. Meryon fou un artista gravador francès del XIX. La seva obra principal són diferents vistes de París, el París on també es perdia Baudelaire).

A la cita, Benjamin descriu metafòricament l'estat emocional en què vivia el poeta a la seva ciutat parisenca, és una ressonància entre un paisatge exterior i un altre interior. El paisatge també és un sentiment d'un estat de coses, de la percepció mateixa del món.

Baudelaire va ser capaç d'anunciar el que seria la Modernitat: l'aniquilació de l'humanisme per donar pas al nihilisme i la seva absència de valors que tot ho desconformen, fins i tot, i en conseqüència, la nostra existència més íntima. Baudelaire fou una sibil·la. També ho fou Nietzsche quan albirà els totalitarismes europeus en anunciar “la mort de Déu”. Finalment, Ziegmund Bauman ha descrit un món liquat, sense agafada, sense valors de referència, com a realitat ja consumada.

Amb la meva veu vull extrapolar la cita de Benjamin cap a Mallorca, “Illa: mar de turistes, esquerdes, la runa, els núvols: majestat i fragilitat de Mallorca”. Aquesta nova frase resulta caricaturesca i patèticament irònica de la nostra situació actual, la que vivim els habitants d'aquesta illa. Es tracta de la nostra casa que ha de protegir la nostra vida quotidiana, en la qual ens hem de construir i créixer com a persones, com a cultura en conviure junts. La nostra vida, en aquesta illa, s'ha convertit en una resistència íntima i quasi heroica del que queda de nosaltres quan ens relacionem amb el nostre paisatge, els carrers de cada dia, els racons íntims de tota la vida... No em trobo en cap lloc. Sembla que estigui ficada dins un parc temàtic i jo mateixa soc un “monejot de fira”. No sé on soc i fa mal en algun lloc, destrueix interiorment, invisiblement, és una pèrdua que no sé ben bé on comença i on acaba, si només a fora o també a dins. La terra que trepitjo, les pedres que em sostenen en el camí que em dà a mi mateixa, el de les referències, ja no hi és. La cultura ja només sembla una grolleria turística i tampoc no hi tinc accés, engabbiada invisiblement dins aquest artifici vacacional.

+ 7 línies

+ 10 línies

Fotografia
Impresa sobre paper fotogràfic,
muntada i laminada sobre planxa dibond.
100 x 136 cm aprox.

EDURNE MARTÍNEZ ARROYO

DSCF-7606, 2017

Escultura
Construida amb PVC i esmalt,
una part penjada de la paret
i una altra suspesa a la paret
170 x 110 x 120cm

En aquesta obra present un material flexible com el PVC al qual aplico pintura negra d'esmalt. Atès que aquest material és transparent em brinda l'oportunitat de jugar amb les capes de pintura i la transparència per donar lloc a un joc de llums i opacitats. El retall segons la forma que adopten les capes de pintura i el present en l'espai, on adquireix propietats físiques escultòriques. L'obra està composta de dues peces de PVC que encaixen l'una en l'altra. Una part de l'obra penja de la paret i l'altra està suspesa del sostre, i unides formen un conjunt de traços espacials.

En el meu treball recorr freqüentment al dibuix de paisatges geològics. M'interessen els traços que van formant les escletxes a la pedra; faig aquests dibuixos sobre suports que em permeten jugar amb les propietats físiques del propi material. La presentació de les obres en l'espai també és important, ja que d'aquí es generen multitud de possibilitats quant a la percepció espacial per part de l'observador/a.

En esta obra presento un material flexible como el PVC al que aplico pintura negra de esmalte. Este material al ser transparente me brinda la oportunidad de jugar con las capas de pintura y la transparencia dando lugar a un juego de luces y opacidades. Lo recorto según la forma que adoptan las capas de pintura y lo presento en el espacio donde adquiere propiedades físicas escultóricas. La obra se compone de dos piezas de PVC que encajan una en otra. Una parte de la obra cuelga de la pared y la otra se encuentra suspendida del techo, y unidas forman un conjunto de trazos espaciales.

En mi trabajo recurro frecuentemente al dibujo de paisajes geológicos. Me interesan los trazos que van formando las hendiduras en la piedra; hago estos dibujos sobre soportes que me permiten jugar con las propiedades físicas del propio material. La presentación en el espacio de las obras es importante también, ya que de ahí se generan multitud de posibilidades en cuanto a la percepción espacial por parte del observador/a.

ESTHER OLONDRIZ

AM STRAND .COMPLETA, 2015

Mallorca, l'illa on vaig néixer, ha estat quasi sempre destí turístic. En principi eren viatges de "luna de miel-bodas" (de parelles espanyoles), passant per el "boom" dels anys 60, de les cançons propagandístiques com *Me lo dijó Pérez*, *El puente o el vuelo 502*. Després de passar pel "todo incluido" que representa un turisme de quantitat però no de qualitat, hem arribat des de fa uns pocs anys a una cosa incontrolada i desmesurada pel que és una illa i que no sembla que dugui traces de millorar. No hi cap tothom ni tot val.

La peça la vaig realitzar a finals de l'estiu de 2015. Estiu en el que va fer una calor insuportable. Vaig anar a cales, ports o platges llunyanes o properes i a totes elles, durant els mesos d'estiu, era impossible posar la meva tovallola damunt l'arena. Totes estaven igual COMPLETES, NO VACANCIES, VOLL BESETZT.

"Am strand -completa", és una instal·lació amb quasi 100 postals de Porto Colom a les que he canviat el nom per 100 cales o platges i que totes estaven igual de COMPLETES. La peça te unes mesures variables essent la mida mínima 100 x 150cm.

Es una reivindicació en defensa de la nostra natura que no pot suportar ja més aquesta aglomeració, bàsicament centrada en 3 o 4 mesos de l'any.

Aquest escrit està fet el 2015. Ara s'ha disparat tot i no hi veig aturada. No se que serà de nosaltres aquest estiu de 2017.

En aquest moment en podria fer una que digués: NO PUC MES.

Fotografia
Tecnica mixta damunt postals
100 x 150 cm aprox.

MIKEL OKIÑENA

SENSE TÍTOL, 2016-17

Escultura
Branca fosa en bronze, patinada en negre
i perllongada amb llum neó.
156 cm aprox.

Durant els darrers dos anys he estat treballant sobre la gestualitat del traç en l'escultura, basat principalment en la línia de llapis. Dins aquesta inquietud he desenvolupat varíes obres d'acer tallades amb làser i d'altres amb llums de neó i argó.

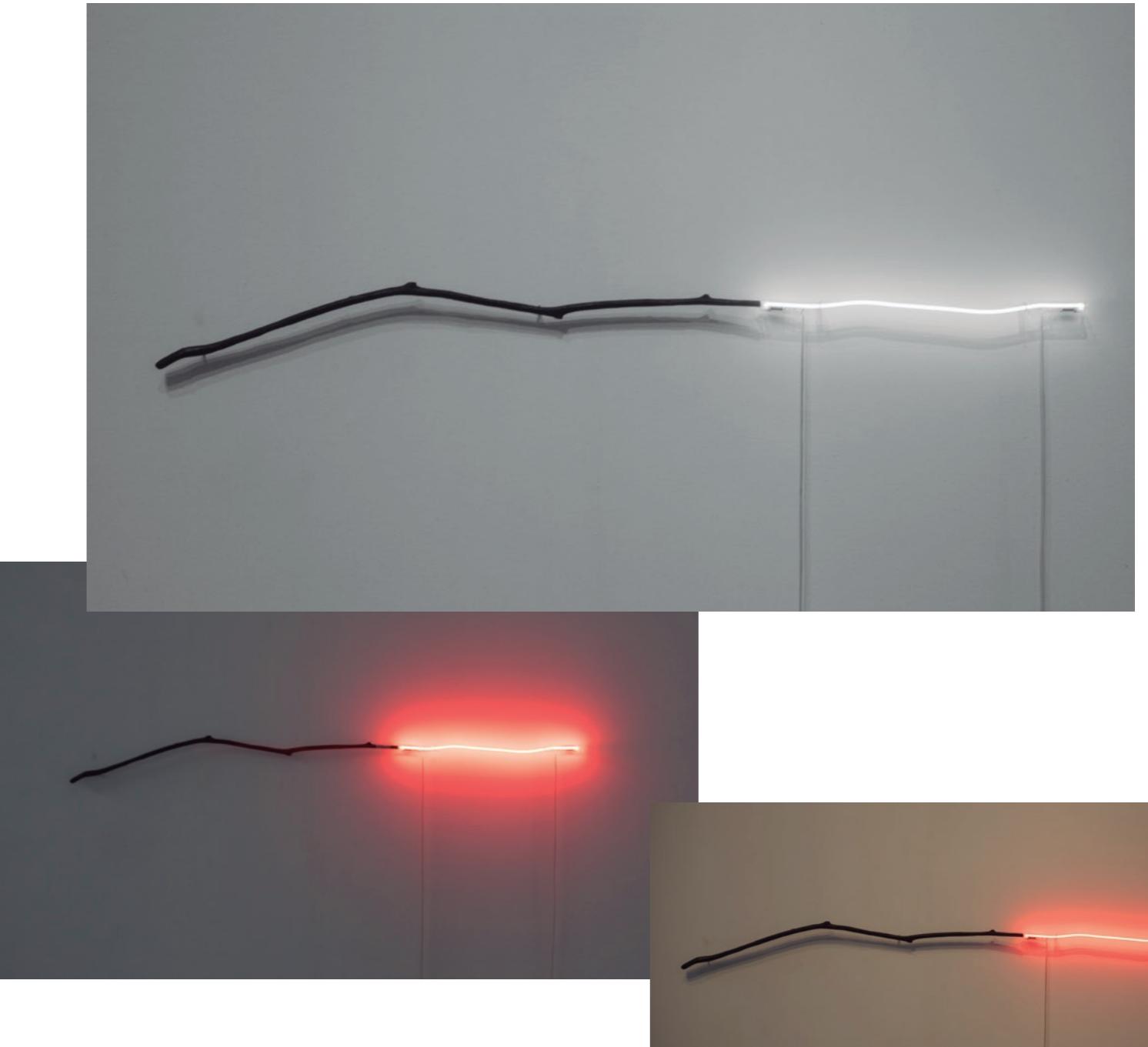
Continuant amb aquesta preocupació finalment he produït obres de Land Art, fotografies de neons a interiors de boscos. He fet unes branques de bronze, una de les quals, la número 1, present a aquest certamen de Pollença.

He seleccionat aquesta branca per fonder-la, entre centenars, per la seva similitud amb la línia de llapis, i l'he prolongada amb un tub de gas neó. Aquesta obra serveix de nexe d'unió amb altres obres que vaig desenvolupar fa deu anys sobre l'horitzó, amb un clar interès sobre el paisatge i de sensibilització cap a la natura.

Durante los últimos dos años he estado trabajando sobre la gestualidad del trazo en la escultura, basado principalmente en la línea de lápiz. Dentro de esa inquietud he desarrollado varias obras de acero cortadas con láser y otras con luces de neón y argón.

Continuando con esta preocupación finalmente he producido obras de Land Art, fotografías de neones en interiores de bosques. He realizado unas ramas en bronce, una de las cuales, la nº 1, presento a este certamen de Pollença.

He seleccionado esta rama para fundirla, entre cientos, por su semejanza a la línea de lápiz, y la he prolongado con tubo de gas neón. Esta obra sirve de nexo de unión con otras obras que desarrollé hace diez años sobre el horizonte y con claro interés sobre el paisaje y de sensibilización hacia la naturaleza.

MIQUEL ÀNGEL LLONOVOY

NOSTRA CREU, 2012

Vet aquí la **Nostra creu**:
paisatge crucificat
adorat
lloc sagrat.
Territori destruit
el paisatge parcel·lat
el paisatge *souvenir*.
Me'n faig creus,
ja és això,
fins i tot el paisatge té preu.
Creu de creure,
el Paradís.
Un postalero esquelet,
el paisatge destrossat
fet a trossos,
són postals.
Quina creu, finalment,
haver de patir per cosa tan bella.
Idò això és Mallorca
o potser Marbella.

He aquí **nuestra cruz**:
paisaje crucificado,
adorado
lugar sagrado.
Territorio destruido,
el paisaje parcelado
el paisaje *souvenir*.
No me lo puedo creer,
ya es eso,
incluso el paisaje tiene precio.
Cruz de creer,
el Paraíso.
Un postalero esqueleto,
el paisaje destrozado
hecho añicos,
son postales.
Que cruz, finalmente,
tener que sufrir por una cosa tan bella.
Pues eso es Mallorca
o quizás Marbella.

Aquesta peça recull la idea del paisatge com a reclam turístic.

Les postals remeten a un Paradís perdut que a partir de la simbologia de la creu es sacralitza.

Escultura
Ensamblatge de metall i paper
87 x 95 cm

Esta pieza recoge la idea del paisaje como reclamo turístico.

Las postales remeten a un paraíso perdido que a partir de la simbología de la cruz se sacraliza.

MIQUEL PLANAS

SÈRIE L'O (L'OFRE), 2015

De sempre el paisatge ha anat molt lligat amb la meva obra, ha estat part fonamental de la seva temàtica. Crec que el fet de néixer a una illa et marca molt en aquest sentit, vaig explicar aquesta experiència en el llibre *Arte: diccionario ilustrado*, del Grup de Recerca "Modos de coneixement artístic" de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Vigo.

En aquesta línia i des de fa uns deu anys el tema del paisatge s'ha anat consolidant, concretament he anat treballant amb les imatges aèries que ens ofereixen avui els visualitzadors, com és el cas de *Google Maps*; aquesta és una manera de poder accedir a imatges d'espais coneguts per així tornar-los a reconèixer, observar els detalls i tenir una visió aèria (vertical) diferent de la més habitual (horizontal) que observam quan ens desplaçam per aquests espais.

A l'exposició "Paisatges íntims" a Can Gelabert de Binissalem i a Can Prohens de Felanitx, es van presentar una sèrie de dibuixos d'aquesta sèrie, així com de la sèrie sobre arquitectures megalítiques.

Posteriorment, el 2017, s'ha presentat l'exposició "Dibuixant línies" a Can Ginestar, Sant Just Desvern (Barcelona).

L'ús d'aquestes aplicacions m'ha donat peu a accedir a una visió diferent, a accedir a espais no observables, conèixer com s'interrelacionen entre ells i com es construeixen. Aquesta construcció de l'espai és la que trasllat a les meves obres, tant de dibuix com d'escultura. Treball amb la idea de "l'estructuració" d'aquests paisatges, tant coneguts com desconeguts, com es van imbricant, com es relacionen amb els seus límits, les seves fronteres, és la superposició d'uns espais a sobre dels altres, com aquests van creixent mitjançant la superposició de línies, en referència a les cotes de nivell com a signe representatiu de la cartografia.

La mateixa superposició de línies es fa també amb materials propis, amb terres naturals provinents de diferents llocs, en forma d'empremta que es va marcant a damunt del paper i que, gràcies a la translucidez del material i del mateix suport de paper, permet anar gestant formes de nous paisatges.

Els dos dibuixos presents a concurs recullen aquests paisatges íntims recorreguts al llarg de la meva vida, paisatges especialment de Mallorca, i són alhora una manera de posicionar-se sobre la construcció d'un mateix, de la superposició d'experiències que fan créixer i avançar.

Obra
Impressió de terres sobre papers tipus Japó.
100 x 100 cm

De siempre el paisaje ha ido muy ligado a mi obra, ha sido parte fundamental de su temática. Creo que el hecho de nacer en una isla te marca mucho en este sentido; expliqué esta experiencia en el libro *Arte: diccionario ilustrado*, del Grupo de Investigación "Modos de conocimiento artístico" de la Facultad de Bellas Artes de la Universidad de Vigo.

En esta línea y desde hace unos diez años el tema del paisaje se ha ido consolidando, concretamente he ido trabajando con las imágenes aéreas que nos ofrecen hoy día los visualizadores, como es el caso de *Google Maps*; esta es una manera de poder acceder a imágenes de espacios conocidos, y así volverlos a reconocer, observar los detalles y tener una visión aérea (vertical) diferente de la más habitual (horizontal) que observamos cuando nos desplazamos por estos espacios.

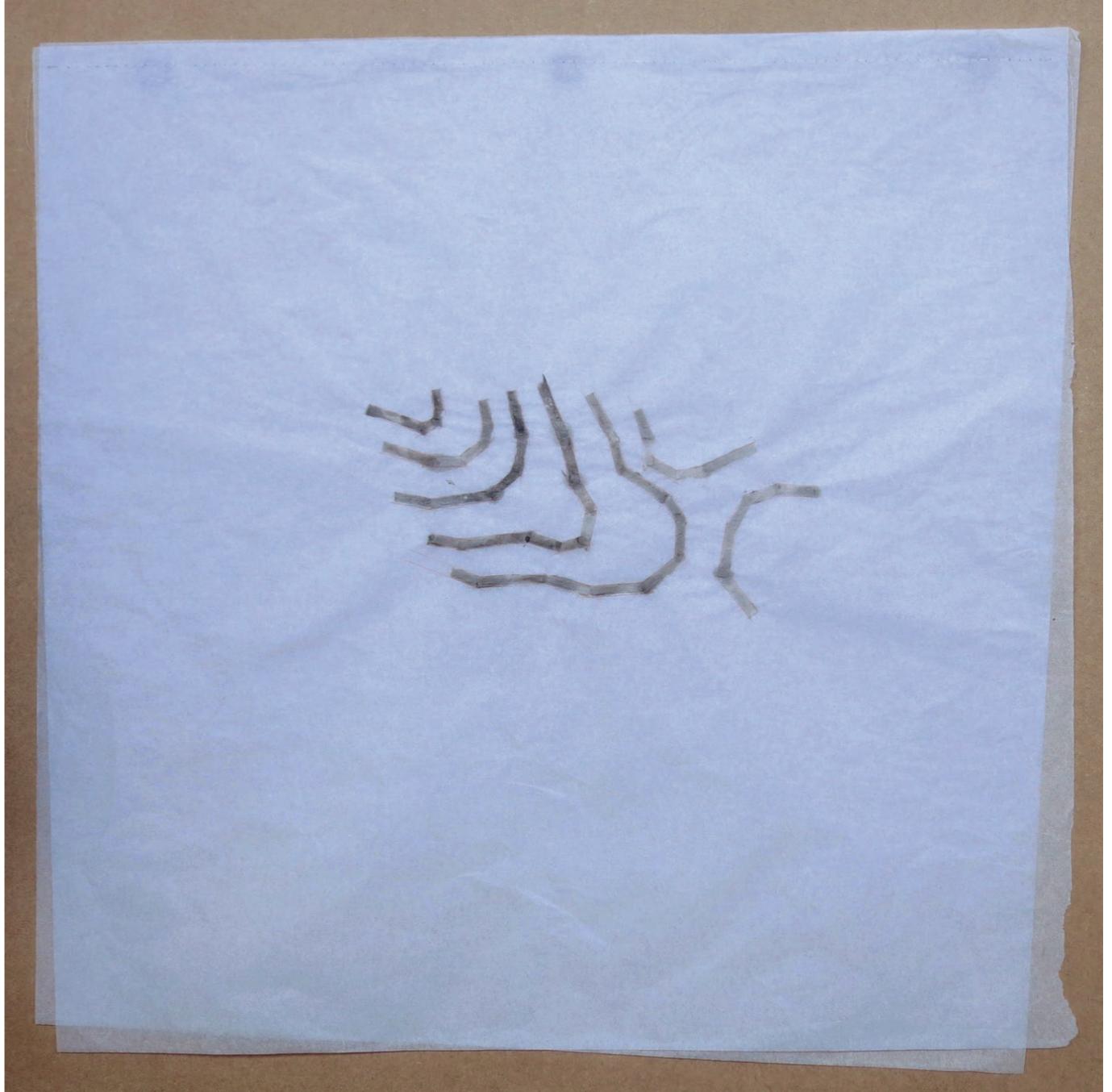
En la exposición "Paisajes íntimos" en Can Gelabert de Binissalem y en Can Prohens de Felanitx, se presentaron una serie de dibujos de esta serie, así como de la serie sobre arquitecturas megalíticas.

Posteriormente, en 2017 se ha presentado la exposición "Dibujando líneas" en Can Ginestar, Sant Just Desvern (Barcelona).

El uso de estas aplicaciones me ha dado pie a acceder a una visión diferente, a acceder a espacios no observables, conocer como se interrelacionan entre ellos o como se construyen. Esta construcción del espacio es la que traslado a mis obras, tanto de dibujo, como de escultura. Trabajo con la idea de "la estructuración" de estos paisajes, tanto si son conocidos como desconocidos, como se van imbricando, como se relacionan con sus límites, sus fronteras, es la superposición de unos espacios encima de otros, como éstos van creciendo mediante la superposición de líneas, en referencia a las cotas de nivel como signo representativo de la cartografía.

La misma superposición de líneas se hace también con materiales propios, con tierras naturales provenientes de diferentes lugares, en forma de huella que se va marcando sobre el papel y que, gracias a la translucidez del material i del mismo soporte de papel, permite ir gestando unas formas de nuevos paisajes.

Los dos dibujos presentados a concurso recogen estos paisajes íntimos, recorridos a lo largo de mi vida, paisajes especialmente de Mallorca; pero al mismo tiempo son una manera de posicionararse, sobre la construcción de uno mismo, de la superposición de experiencias, que hacen crecer y avanzar.

OLIMPIA VELASCO

FRILUFTSLIV. EXTREME III, 2016

“Friluftsliv” no significa abandonar la sociedad ni la vida moderna sino pasar más tiempo en la naturaleza, simplemente por el hecho de formar parte de ella.

Durant aquests darrers anys el meu treball artístic està lligat a la natura i a la resposta desesperada que ella ofereix davant les invasions humanes, des de la seva manera silenciosa de despertar fins als seus crits més violentos.

Trobar un indret en el qual la potència dels seus paisatges faci que a l'ull humà li costi descansar, que hi hagi espais naturals que no necessitin ser protegits perquè la pròpia natura els protegeix amb les seves condicions climatològiques, que els paisatges s'acumulin en el cap i apareguin com a flairos al llarg del temps, que a les intervencions humanes no els quedi altre remei que emplenar-se de natura, ha creat el punt de partida d'aquest projecte.

Extreme III és una instal·lació (que funciona com a peça independent i que forma part del projecte “Friluftsliv”) en la qual reflexiono sobre com els ritmes i cicles de la natura han de ser entesos i respectats per l'ésser humà. Cerc i trob continuament arritmies i dissonàncies entre ambdós. La natura, més prest o més tard, dóna la seva resposta, un crit per intentar que ens sincronitzem amb ella, en som part: tornar a la natura és tornar a casa.

Dibuix + escultura
Tècnica mixta sobre paper (115 x 220cm)
+ escultura fusta i cartró (120 x 50 x 70cm)

Durante estos últimos años mi trabajo artístico está ligado a la naturaleza y a la respuesta desesperada que ella ofrece ante las invasiones humanas, desde sus despertares silenciosos hasta sus gritos más violentos.

Encontrar un lugar donde la potencia de sus paisajes hace que al ojo humano le cueste descansar, que haya espacios naturales que no necesitan ser protegidos porque la propia naturaleza los protege con sus condiciones climatológicas, que los paisajes se acumulen en la cabeza y aparezcan como flashes a lo largo del tiempo, que a las intervenciones humanas no les quede otro remedio que llenarse de naturaleza, ha creado el punto de partida de este proyecto.

Extreme III es una instalación (que funciona como pieza independiente y que forma parte del Proyecto “Friluftsliv”) en la que reflexiono sobre cómo los ritmos y ciclos de la naturaleza deben ser entendidos y respetados por el ser humano. Busco y encuentro continuamente arritmias, disonancias entre ambos. La naturaleza tarde o temprano va dando su respuesta, un grito para intentar que nos sincronicemos con ella, somos parte de ésta: volver a la naturaleza es volver a casa.

TONI FONT

ENERGIES DEL PAISATGE, 2014

Obra
Tm damunt tela
200 x 250 cm

És cert que podríem definir el paisatge com tot allò que ens envolta, inclosos elements no solament trets de l'òrgan principal de la vista sinó també de tot allò que ens permet percebre i sentir l'entorn. Els anglesaxons en diuen *environment*, que defineix millor el seu significat.

La representació del paisatge és ara la representació de la percepció i del sentiment esdevingut, interioritzat i bolcat a sobre la tela en un acte vehement, plàsticament i sentimentalment. És un vòmit catàrtic i terapèutic.

La relació de l'ésser humà amb l'entorn està desequilibrada. Guanya l'home i perd l'entorn, malgrat intuïm que tard o d'hora la natura invertirà el binomi. L'individu sol, agafat un per un, difícilment podrà recuperar l'equilibri que mai no hauríem d'haver perdut.

L'acte de pintar esdevé, finalment, com una pregària, i l'obra com l'escriptura per demanar perdó.

Es cierto que podríamos definir el paisaje como todo lo que nos rodea, incluidos elementos no solamente sacados del órgano principal de la vista sino también de todo lo que nos permite percibir y sentir el entorno. Los anglosajones lo denominan *environment*, que define mejor su significado.

La representación del paisaje es ahora la representación de la percepción y del sentimiento en el que se ha convertido, interiorizado y vertido sobre la tela en un acto vehemente, plástica y sentimentalmente. Es un vómito catártico y terapéutico.

La relación del ser humano con el entorno está desequilibrada. Gana el hombre y pierde el entorno, a pesar de que intuimos que tarde o temprano la naturaleza invertirá el binomio. El individuo solo, cogido uno a uno, difícilmente pueda recuperar el equilibrio que nunca deberíamos haber perdido.

El acto de pintar es, finalmente, como una plegaria y la obra como la escritura para pedir perdón.

ALONSO Y MARFUL

Su Alonso e Inés Marful dejan atrás su trayectoria académica y profesional en 2005 para agrupar experiencias y lenguajes en torno a un proyecto artístico común. Procedentes de mundos diversos (arquitectura/filosofía), la confluencia de ambas ha dado como resultado una estética de coalescencia en la que la fotografía expandida, la filosofía, los textos, la música, la performance, los elementos naturales... se reúnen para dar entidad y espesor a una propuesta de signo eminentemente multidisciplinar.

Desde sus primeros proyectos puede verse el trazo seguro de una propuesta con profundas raíces culturales y una poética singular que gira en torno a temas y motivos intemporales. La fugacidad de la vida, la identidad, el lugar del heideggeriano ser-para-la-muerte en un universo tenazmente desconocido, son vetas que recorren proyectos de base fotográfica, estética minimalista y vocación silenciosa tales como 1,618 m² de cielo, Metáforas del centro o El 5% del universo visible. Una herida autoinfligida en la frente de una de las artistas, en Cómo nombrar el grito, abre la veta performativa de su obra, señalando el camino a una gramática orgánica que empieza a expandirse en planos plásticos y textuales más ambiciosos. La fotografía estalla en volúmenes tridimensionales y los proyectos se presentan a partir de aquí acompañados de libros de artista inscribiéndose dentro de lo que las autoras califican como "código íntimo". Un estilema marcará a partir de entonces casi todas sus obras: la presencia de las coordenadas espaciales, la localización geográfica y la elevación sobre el nivel del mar.

De forma progresiva, Alonso y Marful van abriendo nuevos caminos a la seriación, yuxtaponiendo elementos que destacan los atributos circunstanciales que acompañan al individuo en situación sobre un fondo común de temas e invariantes antropológicas. Sus proyectos componen frescos visuales y sonoros y subrayan el carácter inefable y secreto de la experiencia individual (Serie Meditación). Son interioridad que busca y se busca en los radicales comunes de la especie. Buscando trasmisir una experiencia íntima, se proponen como piezas de cámara (Iluminaciones 37) o artefactos que únicamente pueden ser conocidos por lectores individuales (Silent Press, Cuaderno de piedra).

ASTRID COLOMAR

Licenciada en Història de l'Art. Universitat de Barcelona. 1993
Belles Arts. Corcoran School of Art. Washington, DC. 1996

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- Força de Gravetat. Instal·lació per la Capella del Roser del Convent de Sant Domingo. Museu d'Art de Pollença. Mallorca. 2015.
- Black. Galeria AJLART. Berlin. 2014.
- Transformation in Red. Palau Solleric. Palma de Mallorca. 2013.
- Black. Galería Kewenig. Palma de Mallorca, 2013.
- Blue. Galeria Joan Melià. Alcúdia. Mallorca, 2013.
- "Sanguis Materna". Museu d'Art Contemporani Es Baluard. Palma de Mallorca, 2010.
- Black. Ca'n Fondo, Alcúdia, Mallorca, 2007.
- Blue. Galeria Altair, Palma de Mallorca, 2003.

- "Astrid Colomar: Pintures Essencials 1998-2003," itinerant a Mallorca i Barcelona, 2003.
- Blue. Galeria Àmbit, Barcelona, 2003.
- Blue. G Fine Art, Washington, DC, 2003.
- Processes. Anton Gallery, Washington, DC, 2001.
- Market 5 Gallery. Eastern Market. Washington, DC. 1996.

DAVID LATORRE

Artista multidisciplinar, licenciado en Bellas Artes por la Universidad Politécnica de Valencia.

Expone individualmente con importantes galerías (Antonia Puyó, Juan Silió) y colectivamente su obra se ha podido ver en países como Alemania, Francia, Suiza, Austria, Bosnia-Herzegovina, Portugal, Rumanía, Brasil, México, Bélgica, EEUU o España. Asiste regularmente a ferias internacionales como ARCO, ArtCologne o JustMadrid. Ha participado en varias ediciones de destacados festivales internacionales de fotografía y artes visuales (PhotoEspaña -Madrid- y Multiplicidade -Río de Janeiro-).

Su obra forma parte de importantes colecciones como CajaMadrid, Gobierno de Aragón, Fundación Unicaja, Diputación de Huesca, Diputación de Zaragoza, Universidad Politécnica de Valencia, Musée des Beaux-Arts de Mulhouse o Alliance Française.

Entre los galardones que ha recibido destacan la Beca Pépinières Europeennes pour Jeunes Artistes, la Beca del Colegio de España en París, la Beca de la Casa de Velázquez o los premios Generaciones de CajaMadrid.

EDURNE MARTÍNEZ ARROYO

Licenciada En Bellas Artes por la Universidad del País Vasco, 2005
2014 Hirikilabs. Taller de "Soft Circuits y e-textiles" impartido por Paola Guimerans.

Taller de organizado por Bilboarte impartido por Patxi Araujo "Disección de una princesa. Disección de una turba"
Miembro del makerspace "BilboMakers"

2012 Taller de diseño gráfico impartido por el estudio "La Mosca" de Barcelona.

EXPOSICIONES INDIVIDUALES

- 2017, "Render" Sala Exposiciones Portalea, Eibar.
- 2010, "Aka" Centro Cultural Josu Murueta, Erandio.
- Restaurante "Motagane", Leioa.

COLABORACIONES

Colaboración en la revista de arte "BlaBlart" N°12+1 editada por la Universidad del País Vasco.

Diseño de Imagen para el evento "Bilbao-La Rioja. Red de Capitales Mundiales del Vino."

ESTER GANDÍA

Reside a mitad de camino entre España y México, hecho que ha influenciado en su trabajo artístico. Actualmente trabaja con la temática de la desaparición y la muerte forzada en México tratada desde los conceptos de la memoria social, el testimonio y el olvido impuesto, utilizando el texto como principal recurso.

2014-2015 Máster Universitario en Arte Contemporáneo: creación e investigación. Facultad de Bellas Artes de Pontevedra, Universidad de Vigo. Pontevedra, España

ESTHER OLONDRIZ

Gda. A l'escola d'AA i OA de Palma.
Beca Conselleria Cultura,
Beca-taller Fundació Pilar i Joan Miró.

1978 1ª exposició indiv. en el Museu de Mallorca. Posteriorment Gal. J. Mir, Palma, Arco, Madrid, Gal.Calígrama Pata-Gallo, Saragossa, Gal.4 Gats, Palma, Sala J. Francés, Saragossa, Espai Mallorca, Barcelona, "Dona dona" Capella Misericòrdia, Museu de Menorca, entre altres. Col-lectives a espanya i estranger.

Ha col-laborat en mostres de Mail-Art i edicions de poesia visual (100 exemplars originales) o poemes objecte. Intervenció art urbà de El Mirador "Se busca...confidencial".

DARRERES EXPOSICIONS

2013 "pensa-ments sospitosos" a Poco-comùn, Palma . Amb Pep Canyelles: "Entre ments sospitoses i territoris vigilats" a la sala de l'antic ajuntament de Formentera i a "Es Polvorí" d'Eivissa.

2015 Incart.

2016 "Histories protegides irracionalistes" amb Ruth Valencia i Verónica Lorenzo artistes i veïnes de la finca racionalista Can Pallicer a Palma i "Where is Winston Smith?" al CCA Andratx.

2017 "Paisajes lindos..." Casa Planas i "Territoris d'assaigs" col.lectiva al Centre Cultural Sa Nostra de Palma.

MIKEL OKIÑENA ETXEBERRIA

ESTUDIOS

- Filosofía- Teología: Zaragoza (C.R.E.T.A) y Pamplona (C.E.S.E.T.)
- Ciclo Superior Técnicas Aplicadas a la Escultura en la Escuela de Arte de Pamplona.
- Bellas Artes en Bilbao (U.P.V.)
- Otros estudios sin terminar: cursos de doctorado en Bellas Artes e H^a del Arte, éste último por la uned.

DISTINCIÓNES

- Primer Premio en "Fernando Quiñones de Escultura" Cádiz 2000.
- Mención Especial en "Pamplona Jóvenes Artistas 2000".
- Premio Manzana de Bronce en la "Bienal Internacional de Escultura Rincón de Ademuz" Valencia 2001.
- Segundo Premio en "Bellas Artes Coronado de Escultura" Madrid 2001.
- Premio Ayuda a la Creación del Gobierno de Navarra 2001.
- Tercer Premio en la " Bienal Internacional de Escultura" Salazar, Burgos 2002.
- Premio Adquisición de Obra en la "Convocatoria de Adquisición de Patrimonio Artístico de la Universidad del País Vasco" Leioa 2002.
- Tercer Premio en "Pintura al Aire Libre" Txantrea 2003.
- Segundo Premio en la "Bienal Navarra Deporte y Arte" 2003.
- Premio Adquisición de Obra en el "Certámen de Arte del Campus de Álava de la UPV" 2003

· Segundo Premio en "El Arte de Volare" concedido por la BBK y la Compañía Aérea Volare,Bilbao 2004.

· Primer Premio en la "Bienal Internacional de Escultura" Salazar, Burgos 2004.

· Tercer Premio en "Pintura al Aire Libre Lakunza" 2006.

· Premio Ayuda a la Creación del Gobierno de Navarra 2006.

· Segundo premio en "Ciutat de Viladecans de Escultura" Barcelona 2007.

· Primer Premio en "Ciudad de Sabiñanigo de Escultura 2007".

· Finalista como Segundo Premio y Adquisición de obra en "Ruta Cinematográfica Pedro Almodóvar" Castilla La Mancha 2007.

· Primer Premio Escultura para la Autovía del Pirineo A21, Venta de Judas 2008.

· Premio Beca del Gobierno de Navarra Área de Arte e Innovación 2016.

MIQUEL ÀNGEL JUAN, LLONOVOY

Combinat el seu treball al món del teatre com a autor, escenògraf i grafista amb la creació d'obra artística a través del collage.

La seva obra és irònica i humorística i alhora, seriosa i crítica. I sempre desferma una visió tremendament lúcida de la realitat que l'envolta. El concepte de collage/assemblage és essencial en el seu procés creatiu: Llonovoy s'apropia d'objectes i els transforma per a filtrar-nos un sentiment de sorpresa, provocació i subversió.

En totes les seves formes creatives juga amb l'ambigüitat i deixa que l'obra generi diverses interpretacions que l'espectador s'encarrega d'inventar.

Com a escriptor té dos llibres publicats: "Maceta, diari d'un indígena" (2014) i "Fets diVersos dels pobles de Mallorca" (2016) a l'editorial Leonard Muntaner.

Ha dissenyat i realitzat nombroses escenografies d'espectacles teatrals per al Teatre Principal de Palma, Teatre del Mar, Teatro Español de Madrid, Sala Muntaner de Barcelona, Festival Grec, entre d'altres, col-laborant amb directors teatrals com Joan Carles Bellviure, Pitus Fernández i Lluís Soler.

Sota el títol "Exposició itinerant de juguetes espenyades" ha mostrat els seus collages d'objectes a Tessalònica (2008), Tàrrega (2009), Norwich (2009), Osca (2009), París (2010), Reus (2011) i en el festival Drap Art de Barcelona (2012 i 2013).

Ha exposat els seus collages en paper a l'Espai Mallorca de Barcelona (2014), en el Centre d'Arts Sta. Mònica de Barcelona (residència artística i exposició) (2015), a l'Almacén de Salazones de Palma (2016), en el Teatre Lliure de Barcelona (2017) i actualment mostra els seus darrers treballs a la Gerhardt Braun Gallery, Palma.

Com a guionista i actor ha gravat nombrosos vídeos d'humor per a diferents programes i canals de televisió juntament amb Jaume Caldentey i la productora La Perifèrica."Apunts suspensius" TV de Mallorca (2011) i "Ja t'ho faràs" TV3 (2015).

Ha participat a diversos festivals interpretant lectures dramatitzades dels seus propis escrits. "Extraterrestres" amb Pascal Comelade, Madrid (2009) i juntament amb Pau Riba a la Setmana de la Poesia de Barcelona (2016).

MIQUEL PLANAS

DISTINCIONS PRÈVIES EN ALTRES CERTÀMENS

1982 -Beca d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya.
 1986 -Beca d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya.
 2000 - 2on Premi en el Concurs d'Escultura Fundació Guttman, Barcelona. (catàleg).
 2001 -1er Premi en el Concurs d'Idees per l'Escultura Homenatge Mossèn Alcover, Mallorca (Manacor).
 2001 - 3er Premi en el Symposium of Spanish Sculptor, Korea. (catàleg).
 2001- Concurs Confraria de l'Aigua, Caldes de Malavella, Girona. (2er Premi)
 2002 - 1er Premi en el Concurs d'Idees Projecte Reus-Gaudí, Ajuntament de Reus
 2002 - Selecccionat en el Premi Ciutat de Palma "Antoni Gelabert" d'Arts Plàstiques. (catàleg).
 2002 - II concurs d'escultura pública Caja Vital Kutxa, seleccionat (catàleg).
 2004 - Finalista en el Concurs d'escultura homenatge a Rafael de Casanova, Ajuntament de Sant Cugat, Barcelona.
 2005 - Selecccionat en el 1er Premi d'Escultura Contemporània Palafrugell, organitzat per la Fundació Vila Casas. (catàleg)
 2006 - Selecccionat en el Concurs d'escultura pública homenatge a Eak Tai Ahn, organitzat per l'Ajuntament de Palma de Mallorca i Govern Corea del Sud. Mallorca.
 2006 - Selecccionat en el Concurs d'escultura a l'espai públic de Vilanova i la Geltrú, Barcelona. (catàleg)
 2007 - Concurs d'Escultura en l'Espai Públic Ciutat de Cambrils (Rotonda del Patronat de Turisme). (Finalista).
 2008 - Selecccionat en el 2on Premi d'Escultura Contemporània Fundació Vila Casas, Palafrugell. (catàleg)
 2009 -1er Premi en el Concurs d'escultura a l'espai públic de Vilanova i la Geltrú, Barcelona. (catàleg)
 2010 - 1er premi d'obra sobre paper Ajuntament de Sant Pere Riudebitlles
 2012 -Selecccionat en el 3er Premi d'Escultura Contemporània Fundació Vila Casas, Palafrugell. (catàleg)
 2013 -Selecccionat en el Premi Vila de Santanyí Francisco Bernareggi d'Arts Visuals 2013
 2015-Selecccionat (3er premi) en el Certamen d'Arts Plàstiques Ciutat de Felanitx 2015
 2016 -Selecccionat en el Certamen d'Arts Plàstiques Ciutat de Felanitx 2016

OLIMPIA VELASCO

FORMACIÓN

1997: Licenciada en Bellas Artes, especialidad pintura, Universidad Complutense de Madrid.
 1992: Diplomada en Diseño Gráfico, Centro Español de Nuevas Profesiones, Madrid.

1998-1999: Primer año de Doctorado, beca Sócrates, T.E.I. Athinon, Atenas, Grecia.
 1999-2000: Segundo año de Doctorado, departamento de pintura, Universidad Complutense de Madrid.
 2001-2003: Cursos de grabado y litografía, Fundación Joan Miró, Palma de Mallorca.
EXPOSICIONES INDIVIDUALES
 2017: "Friluftsliv". Galería Maior Palma/ Pollença.
 2017: "Friluftsliv". Palacete del Embarcadero de Santander.
 2016: "Plan de vuelo". Exposición y mural. H.C Espai LLuc Fluxà. Palma de Mallorca.
 2016: "Limón" Mural en Calviá. Premio Betart 2016.
 2015/14: "Floating in the air". Mural en el aeropuerto de Düsseldorf. Alemania.
 2014: "La inquilina nómada". Gerhardt Braun Gallery. Palma de Mallorca.
 2013: "Antes del Vuelo" Instalación en la ciudad."L'art en ciel". París.
 2013: "El Muro". Intervención en el muro de Can Baró. Nit de l'art 2013. Palma de Mallorca.
 2013: "Estar Expuesto". Casal Solleric. FMM. Palma de Mallorca.
 2012: "EL caos y el deseo", Galería SKL. Palma de Mallorca.
 2012-2011: "En los no lugares", Centro de Arte Contemporáneo CCA Andratx. Mallorca.
 2011: "Siguiendo el hilo", Centro de Arte Contemporáneo Hospital del Rey. Melilla.
 2010: "Si cierro los ojos", Galería SKL. Palma de Mallorca.
 2009: "Si cierro los ojos", Esquina Arte Contemporáneo, Madrid.
 2009: Estampa . STAGE. "Inside the red box".
 2009: "Corazón Negro", intervención en un contenedor (Artendencias 2009), galería Esquina, Madrid.
 2007: "De todo lo que se puede atar". Exposición.Galería SKL. Palma de Mallorca.
 2007: "El trazo vital final". DOLLS. La tannerie. Barjols. Francia.
 2007: "El trazo vital". DOLLS. Galería SKL. Palma de Mallorca. Performance.
 2006: "Entrehiladas" Performance. DOLLS. Galería Bop. Madrid.
 2005: "Animias". La Resistencia de l'art. Palma de Mallorca.
 2004: "Alegoría Anímica", escultura, Cal Comte de la Cova, Palma de Mallorca.
 2003: "Delicada Obsesión", acción artística, La Resistencia. Palma de Mallorca.
 2001: "Living inside", Galería Horrach Moya, Palma de Mallorca.
 2001: "Pelando Flores", Acción artística. Galería Fuentes, Madrid.

PEPE CAÑABATE

EXPOSICIONES INDIVIDUALES

. 1987: Factory. Palma (Mallorca)
 . 2002: Galeria Bernard, Colònia, Alemania
 . 2004: "Autoretrats", Col·lecció Fotògrafs a les Illes, Centre de Cultura "SA
 . 2005: "Con patatas", Galeria La Fàbrica de Lícons. Palma . "Autoretrats", Sa Quartera centre d'Art, Inca (Mallorca) . "Autoretrats", Sala de Cultura "SA NOSTRA",

Eivissa . "Autoretrats", Sala de Cultura "SA NOSTRA", Formentera
 . 2009: "Posineg", Galeria Carlos Roldós, Palma . "Quaminon", Galeria Carlos Roldós, Palma
 . 2010 . "Umomu", Galeria Carlos Roldós, Palma
 . 2012: "Onair/Notitol", Galeria Gabriel Vanrell – PalmaPhoto 2012, Palma
 . 2016: "TITÁN", Sa Quartera centre d'Art, Inca (Mallorca)
 . 2017: "TITÁN" Casal de Cultura Can Gelabert, Binissalem (Mallorca)

TONI FONT

EXPOSICIONES INDIVIDUALES

Essències. Bennassar Galeries Pollença. Mallorca 2007
 Toni Font. Dearte 2011. Stand Premio Jóvenes Maestros 2010.
 Arquimalia. Intersecció Art Galeria. Palma de Mallorca.Nit de l'Art 2011.
 A. Espai d'Art32. Pollença(Mallorca) 2012.
 Entre el Cel i La Terra. Intersecció Art Galeria. Palma de Mallorca.2013.
 Estudis de la Llibertat. Galeria Joan Melià.2013-14
 Síntesi. Hito Gallery. Pollensa (Mallorca)2015

COLECCIONISMO / PREMIOS

Integral del Fons d'Art Contemporani del Consell de Mallorca 1980-2007/ Gresol 03.
 Obra adquirida por Consell Insular de Mallorca 2006 a DEARTE(Madrid) por la Consellera de Cultura Sra Mulet.
 Integral de la Collecció CA2M Centro de Arte Dos de Mayo.
 Obra adquirida pel fons de arte de Museos y Bibliotecas de Madrid por el Director General el Sr. Álvaro Ballarín.
 Stand Jóvenes Maestros. Dearte Madrid 07.
 Primer Premi Jóvenes Maestros.
 Dearte 2010 (Feria de Galerías Españolas). Madrid.

VICTORIA MALDONADO

FORMACIÓN

Actualmente cursa los estudios de Doctorado en Bellas Artes, UMA, Málaga.
 Máster de Producción Artística Interdisciplinar (2015-2016), BBAA, Málaga.
 Grado de Bellas Artes Málaga (2010-2015). BBAA, Málaga.
 Ciclo superior Gráfica Publicitaria (2009-2011), San Telmo, Málaga.
 Ciclo superior Ilustración (2007-2009), San Telmo, Málaga.
 Talleres y conferencias
 2017. Taller "Tiempo sin historia", impartido por Victoria Maldonado, Museo histórico de Almedinilla, Córdoba.

2016. Conferencia: "Experiencias profesionales de antiguos alumnos de la Facultad de Bellas Artes de Málaga".
 2015. Taller: "No has agas arte a menos que tengas una buena razón", impartido por Francesc Torres.
 Exposiciones Colectivas
 2017. BIUNIC2017. III Bienal universitaria andaluza de creación plástica contemporánea.
 2017. Muestra de Jóvenes Creadores Málagacrea 2017, CAC Málaga

(España).

2017. Frontera Sensible. MAD Antequera, Málaga.
 2017. La Chistera. MAD Antequera, Málaga.
 2016. Colectiva. Galería 6a. Palma de Mallorca.
 2016. Under 35, Galería GACMA, Málaga.
 2016. INT16. Máster de Producción Interdisciplinar, Centro Cultural Provincial Victoria Atencia, Málaga.
 2016. Tiempo de luz. MUPAM, Museo Municipal de Málaga.
 2016. Labra Perfida. Dormitorio de invitados, Casa Sostoa, Málaga (España).
 2015. 8 grados sur, Sala del Rectorado, Málaga (España).
 2015. Días para contar, CAC Vélez-Málaga, Málaga.
 2015. Muestra de Jóvenes Creadores Málagacrea 2015, CAC de Málaga (España). Finalista. 2014. Causa o pretexto. Sala Palmeral de las Sorpresas. Beca Iniciarte. Málaga.
 2014. Ausencias: Artistas multidisciplinares MálagaCrea 2012/2014, Sala Moreno Villa, Málaga.
 2014. Muestra de Jóvenes Creadores Málagacrea 2014, CAC de Málaga (España). Finalista.
 2013. Songs from Spaces: Escultura en la Facultad de Bellas Artes, Sala Rectorado de Málaga.
 2013. Underground 1.0, Sala Fundación Cruzcampo, Área de cultura, Ayuntamiento de Málaga.
 2012. Muestra de Jóvenes Creadores Málagacrea 2012, CAC de Málaga (España).
 Exposiciones Individuales
 2017. Labra perfida: libro de artista. Espacio "Los Interventores". Málaga.
 2016. Something must break. Sala Santa Inés. Beca Iniciarte Sevilla (España).
 2016. Vestigio e impotencia. Sala de la Facultad de Bellas Artes (BBAA). Málaga (España).
 Becas y Premios
 2017. Beca CREADORES 2017. Residencia La Térmica, Málaga.
 2016. Premio Nocapaper. Feria MARTE (Castellón).
 2016. Beca Fundación Viana (Córdoba) de producción en la Fundación BilbaoArte (Bilbao), Julio-Agosto.
 2016. Art & Breakfast, Premio mejor habitación, Málaga.
 2016. Beca de producción Iniciarte (Sevilla), Junta de Andalucía.
 2014. Beca de prácticas y producción UMA-Roma en la Real Academia de España en Roma (Septiembre-Octubre).
 2013. Beca de producción Iniciarte (Málaga), Junta de Andalucía.
 2012. MálagaCrea, Ayuntamiento de Málaga (España), Tercer Premio. Obras en instituciones
 Centro de Arte Contemporáneo de Málaga, CAC. Universidad de Málaga. Ayuntamiento de Málaga.

